

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

37. In quo consistit perfectio vitæ contemplatiuæ, per similitudinem amoris mundani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

perfectiori & humiliori statu quàm contemplatiuus: & vita actiua illius perfectior erit contemplatiua alterius, quamuis ex se fit in statu imperfectiori. Vnde patet illos seduci qui putant finem vitæ contemplatiuæ esse duntaxat scire vel acquirere nouas veritates: quinimmo præcipuus finis illius est amare Deum & gustare quàm bonus & suauis est. Esto quod ille sapor vel gustus seu spirituale sentimentum forte potest dici quidam cognitionis modus: quia amor ipse notitia est, sicut dicit beatus Gregorius. Quæ tamen cognitio est talis, & tam occulta, vt à nemine nisi qui ea fruitur, dignosci queat: quia per sermocinationem, vel doctrinam nequaquam ostendi, seu explicari potest, sicut consuevit dici de aliquo graui languore, quod nemo illius dolore ita vehementer afficitur, sicut ipse patiens.

IN QVO CONSISTAT PERFECTIO
vite contemplatiuæ per similitudinem
mundani amoris.

CAPVT XXXVII.

DEclarare conuenit aliquatenus antequam ulterius procedamus, in quo perfectio consistat vitæ contemplatiuæ. Quamuis autem in præcedenti capitulo, diximus, Dei amorem finem esse vitæ contemplatiuæ nihilominus tamen, vt dicit Gerson ita potest dici, quod ad illud finem, scilicet Dei amorem, omnia opera nostra referenda sunt. Qua de caussa volo aliquas condiciones ponere vitæ contemplatiuæ: non quidem quòd ego has sufficienter cognoscami.

scam: quin potius de his loquor sicut cæcus de coloribus, referens ea quæ sancti nobis in suis libris tradiderunt: alia expertioribus in hac materia relinquens. Et vt facilius apprehendere valeamus, qualis debet esse amor Dei, cui perfectio vitæ contemplatiuæ conuenit, volo hoc per eius cōtrarium enodare, scilicet, per amorem mundanum: eo quòd illum longe melius & familiarius quam diuinū cognoscimus, & experimur. Cōsideremus igitur quid operatur amor mundi in homine profundè in eo posito, sicut est amor argenti, auri, honoris, dignitatis, vel prauæ carnalitatis. Certum est quòd in tali amore homo primo languet præ auuiditate consequendi illud, quòd singulariter (licet stulte) diligit. Deinde ita mentem suam & totum cor suum & intellectum in re amata apponit, vt nil aliud nisi illam cogitare queat. Itaque sui ipsius obliuiscitur, omnem deponit pudorem, & nihil est, quod continere vel abstrahere eum à re amata valeat, neque labor, neque vexatio, neque periculum, neque mors, neque amicorum consilium, neque timor Dei vel diuinorum iudiciorum. Si dormiat, rem amatam somniat, si vigilet, nil aliud curat audire, neque loqui, adeo vt vsum rationis amittat, & fiat sicut amens, aut ebrius siue furibundus. Nihil est, quod huiusmodi hominem à tali amore amouere possit: neque quod ipse formidaret vel recusaret facere, dum tamen illud posset obtinere, cuius amore stulto & mundano ita ardet & vulneratur. Obliuiscitur adhuc omnia bona tam præsentis quam futuræ vitæ. Vnde si quando quisquam de paradiso quic-

quã fortè loquatur, aut de inferno, seu de morte, videtur ei quoddam esse somnium aut fabula. Neque adhuc ad modicum temporis huiusmodi spiritualement cogitationem intra se retinet vel recipit: eo quòd amor carnalis, vel mundanus citissime eam inde repellit.

*QUALIS DEBEAT ESSE AMOR DEI,
quem contemplatiuus debet habere.*

CAPVT XXXVIII.

Secundum præmissum exemplum confideremus pariformiter, quòd amor Dei esset in aliquo tantus, & talis, vt eum faceret penitus mundum contendere, & illius obliuisci; sicut mundi amor facit obliuisci Dei: & quòd esset ad deo ardens & fortis sicq; radicans in corde, vt nequiret & nesciret sponte neque libere aliunde cogitare: neque metueret vilipensionem & opprobria, seu increpationes & persecutiones, nec adhuc ipsam mortem præ ardore diuini amoris: atque omnia quæ mundi sunt visa, audita, & ad memoriam reducta, viderentur ei quoddam somnium & fabula esse propter diuinum honorem & gloriam, ea omnia vilipendens, & breuiter mundi iudicio tanquam demens & ebrius æstimaretur, eo quod ea quæ mundi sunt, spernit: vilius ea æstimans quàm quæ Dei & paradisi sunt, mundano absorpti amore extimant. Tunc ego dico, quod iste talis esset amor Dei perfectus. Ad quem toto conatu verus contemplatiuus, conari debet ascendere per suam contemplationem. Et in tali statu amoris existens, merito dicendus esset mortuus mundo, & cruci-